

Realitet drøftes igen i Dag, læser man op af Rigsdagstidende, hvad der tidligere er sagt om denne Sag. Paa den Maade kan det, hvis man jævnlig vil drage Sagen frem, efterhaanden blive meget lange Forhandlinger. Den Forhandling, der føres i Dag, kan jo ogsaa blive citeret næste Gang, Sagen skal drages frem. Men man kommer jo ikke et Skridt videre derved. Jeg antager, det af alle betragtes som givet, at Historier, der ere 23 Aar gamle, tager man ikke op, i Særdeleshed ikke, naar den paagældende saaledes som i nærværende Tilfælde oprindeligt selv har ønsket, at Sagen skulde komme for Højesteret, men man den Gang ikke har ment at ville gøre det, før der forelaa en Klage, og det anser jeg da for givet, at vilde man indgive Klager, skulde det være i den nærmeste Tid efter, at Begivenhederne havde fundet Sted. Klager, der maatte fremkomme nu, efter 20—21—22 Aars Forløb, antager jeg ikke, man vilde tage synderligt Hensyn til. Og jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem, der nylig talte, skulde have Ret i, at de Mænd, der i sin Tid have været under Birkedommer Sylaws Behandling, skulde have en saadan Rædsel for i deres komende Liv at have med Domstolene at gøre, at de overhovedet ikke vilde klage. Det kan selvfølgelig gælde om enkelte, men det gælder sandelig ikke om alle.

Med Hensyn til Birkedommer Sylow selv vil jeg sige, at det er vel bekendt, hvorledes han nu i vel en Snes Aar, først i Korsør og senere paa Frederiksberg, har været en meget dygtig og anset Embedsmand. (Stemmer: Saal). Ja, med de Herre, som ville fremdrage Spørgsmaalet om Frederiksberg Politis Opræden for nylig, bliver jeg ikke enig derom, men jeg gentager: Birkedommer Sylow er ikke alene en dygtig, men en anset Embedsmand, og jeg har tilmed Vidnesbyrd om, at han i de Tilfælde, hvor det i Kraft af hans Stilling som Politimester paahviler ham at skride til at foretage en Udpantning eller den Slags Ting hos Smaafolk, viser en Hensynsfuldhed, en Skaansomhed, som maaske ikke rigtig forstaas af dem, som have dette Indtryk af den haarde og barske Mand, som ikke er bange for at sige sin Mening rent ud og heller ikke er bange for at skrive rent ud, hvad han mener. Saaledes er Forholdet imidlertid.

Hvad Formaliteten angaar, nemlig den mulige Modsætning, der skulde være mellem den højtærede Justitsministers for kort Tid siden fremsatte Udtalelse og hans Resolution i Spørgsmaalet Birkedommer Sy-

low, er dette et Spørgsmaal, som udelukkende vedrører Forespørgerne og Justitsministeren, og som jeg ikke finder nogen som helst Anledning til at blande mig i.

Wenzel Neergaard: Forespørgselen gaar jo ud paa, hvorvidt man kan bringe Ministerens Handling i Overensstemmelse med de Udtalelser, som Ministeren fremsatte under Finanslovforslagets første Behandling. Denne Forespørgsel viser, at de Herrer Forespørgere ere blevne skuffede over, hvad der er passeret i denne Sag, men det forekommer mig, at efter hvad der er oplyst under denne Forhandling, kan denne Skuffelse ikke vedvare, thi det er ganske klart, at selv om man i aldrig saa høj Grad misbilliger det Misbrug, som har fundet Sted i den omtalte Sag for 22 Aar siden, er der vel neppe mange, som ville forlange, at den nuværende Justitsminister 22 Aar efter skal benytte Justitsministeriets Ret til Paatale i denne Sag, navnlig efter at det her i Tinget er oplyst gennem de Udtalelser, som bleve fremsatte af Justitsministeren, at Birkedommer Sylow selv paa et langt tidligere Stadium har forlangt Sagen ført frem til Højesteret. De Fantasier, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), at det i sin Tid skulde have været en Slags Forhandling mellem en Onkel og en Nevø, har man efter min Mening ikke nogen som helst Ret til at fremsætte, og man har ikke nogen som helst Grund til at tro, at det skulde være gaet til paa en saadan Maade. (Sabroe: Hvorfor ikke?) Fordi det ligger udenfor Velanstændighedens Grænser, udenfor, hvad man velanstændigt kan tænke sig; det mener jeg i og for sig er Grund nok.

Hvad den formelle Side af Sagen angaar, forekommer det mig, at man heller ikke her kan andet end fuldt ud holde med den højtærede Justitsminister, thi det, han udtalte under Finanslovforslagets første Behandling, gik ud paa, at dersom det var rigtigt, hvad der havde staaet i det omtalte Interview, og dersom Birkedommer Sylow havde været klar over, at det drejede sig om et Interview, maatte man misbillige den Form, under hvilken de Udtalelser, den paagældende Embedsmand havde brugt, vare blevne fremsatte. Nu har det imidlertid vist sig, at Birkedommer Sylow ikke har vidst, at den Samtale, han førte med vedkommende Journalist, var et Interview. Under disse Forudsætninger maa jeg sige, at hvis der skal være nogen Uoverens-